

Pán a klavír

Žil, byl jeden pán. Ten pán neměl skoro nic. Měl malý byt, v tom bytě jednu postel, prázdnou skříň a pokazenou televizi. Měl toho mnoho, ale všechno časem ztratil. Proč ztratil, na to si nedokázal odpovědět a raději nad tím ani sám nepřemýšlel.

Každé ráno vstal, vyčistil si zuby, posnídal, dal si ranní čaj. Kávu nepil, ta se mu ze všech věcí na světě hnusila nejvíc, a pak šel do práce. Práce ho nebavila, ale neměl sílu na tom nic měnit. Když býval mladší, měl rád hudbu. Ona prázdná skříň, kterou měl v bytě, nebyla až tak prázdná, úplně vzadu, pod vrstvou prachu měl dvě gramofonové desky. Ale gramofon, na kterém by si je přebral neměl, ten prodal, když neměl peníze na to, aby se najedl. Žil, nebo spíše nežil takto už spoustu let a všichni sousedé by vám o něm nic neřekli, jen že je mrzout, podivín a žije samotářským životem snad od té doby, co se tady nastěhoval. On sám s nikým nemluvil, nic nedělal, nikoho neobtěžoval, zařizoval si všechno sám. Taky neměl nikoho rád, ani sám sebe, natož kohokoli jiného.

Ale kvůli jedné věci ho lidé přece jenom nezavrhovali úplně, jenom kvůli jediné věci si říkali, že možná není až tak divný a že možná přece jenom někde hluboko duši má. Každou noc se z jeho bytu ozývala hudba, a ne jen tak ledajaká hudba. Krásné tóny z klavíru barvy půlnoční černi, který zaplňoval jeho největší, jinak zcela prázdný pokoj. Každou noc neúnavně hrál různé skladby od Rachmaninova, Schumanna, Chopina.. Střídal je, jak zrovna on sám chtěl a nic mu v tom nebránilo. Někdy hrál i něco vlastního, ale nejčastěji Rachmanninova. Samozřejmě lidé, kterým nelahodí rajská hudba, si byli několikrát stěžovat. On jim vždy na odpověď jen něco zamručel a šel hrát dál.

Pán byl propojen s klavírem, a když klavír hrál, on žil. Když klavír nehrál, on přežíval.

Jedno klasické ráno pán vstal, vyčistil si zuby a pil čaj, když v tom mu hrnek vyklouzl z ruky a zjistil, že si jedním ostrým střepem pořezal ruku. Rána byla dosti hluboká a on nemohl hrát. Ano, mohl by hrát jednou rukou, ale skladby, které hrál, byly tak náročné, že kdyby hrál jednou rukou, nebylo by to ono.

Klavír mlčel a pán chřádl.

Asi po měsíci už se rána celkem zahojila a pán v noci usedl ke klavíru. Ke své smůle zjistil, že nedokáže pohnout pravým malíčkem. A z pravé klapky klavíru nevychází žádný tón. Druhého dne hned ráno zavolal ladiče, ladič udělal svoji práci a odešel.

Další noc pán zase usedl ke klavíru a . . . pravý malíček nic a pravá klapka taktéž.

Pán začal chodit na rehabilitace, ale nic se nezlepšovalo. Ba naopak cítil, že se jeho pravá ruka nějak zpomaluje. Ubíhaly dny a pán už s pravou rukou nedokázal skoro nic udělat. Lékaři mu řekli, že musí jít na operaci, ale že pohyby jeho ruky už zřejmě nebudou tak rychlé, jak bývaly.

Pán v noci usedl ke klavíru a s pláčem začal hrát alespoň levou rukou, ale zjistil, že celá pravá strana klavíru je němá.

Zavolal ladiče a ten žádnou závadu nezjistil.

Pán musel na operaci, ale poprosil sousedku, aby mu večer, když bude mít čas chodívala hrát na klavír. Sousedka zprvu moc nechtěla, ale když viděla jeho smutný obličej, souhlasila.

Pán nadšeně seděl v křesle, oči rozzářené jako malé dítě a sousedka začala hrát.

Když už měla pánovo ucho zachvátit ona opojná hudba, nic se nestalo. Bylo ticho.

Zkusila to tedy znovu. Ale nic se nestalo.

Klavír hrál pouze pod prsty pána.

Pán se dále pokoušel léčit, ale ruka už nebyla to, co bývala.

Pán už nikdy nepromluvil a klavír už nikdy nevydal ani tón.

Rukavice a rukavice